

maria

Na povzbudenie

So srdcom Márie vo svete Marty

Z hľadiska Písma

Za transparentmi protestov

Robte, nie nerobte

Ludové porekadlo hovorí: Nerob druhým to, čo nechceš, aby iní robili tebe. Pán Ježiš prikázal svojim učeníkom niečo veľmi podobné, ale predsa omnoho inakšie.

„Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im.“ Matúš 7:12a

Na prvý pohľad je to rovnaké. V obidvoch príkladoch je posolstvo rovnaké, teda ako si praješ, aby sa niekto správal voči tebe, tak sa správaj aj ty k nemu. Nerob rozdiel medzi sebou a bratom, susedom, známym ba aj nepriateľom. Nemeraj dvojitém závažím. Aký štandard uplatňuješ pri sebe, rovnaký maj aj pre svojho bližneho. Avšak všimnime si ten závažný rozdiel - Pán Ježiš nás vyzýva k činnosti. Robte, a nie nerobte. Nezdriavaj sa, aby si nerobil zlé, ale rob dobré.

„Spolahlivé je toto slovo a chcem, aby si na to kládol dôraz, aby tí, čo uverili v Boha, usilovali sa vynikať v dobrých skutkoch. Toto je dobré a pre ľudí užitočné“ (Títovi 3:8).

poznámky z kázne

rob dobré

editoriál

„Pán nemešká so svojim prisľúbením, ako sa niekto nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie. Pánov deň príde ako zlodej. Vtedy sa nebesá s rachotom pomínú, živly sa rozplynú v ohni a zem i jej diela budú súdené. Keď sa toto všetko má rozplynúť, akí musíte byť svätí a nábožní vo svojom správaní vy, čo túžobne očakávate príchod Božieho dňa, keď sa nebesá rozplynú v ohni a živly roztopia v páľave?! Podľa jeho prisľúbenia očakávame nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť. Preto, milovaní, keďže očakávate takéto veci, usilujte sa, aby vás Pán našiel nepoškvrnených a bezúhonných, v pokoji. A zhovievavosť nášho Pána pokladajte za spásu...“ 2. list Petrov 3:9-15

Usilujte sa! Ak sme niekedy usilovní, je to počas leta. Máme viac chuti do práce, viac ambícií, viac plánov a cieľov, ktoré chceme uskutočniť. Samotné Božie slovo nás pobáda, aby sme, ak očakávame príchod Božieho dňa, boli usilovní. No zároveň, aby sme aj dávali pozor na to, aby to naše úsilie bolo zamerané na veci, ktoré nás zachovávajú nepoškvrnených a bezúhonných pred Pánom. V očakávaní toho dňa sa usilujme hľadať Božiu tvár a pracovať na rozšírení vplyvu Jeho kráľovstva. Usilujme sa tiež plniť svoje telesné úlohy tak, aby On z toho mal slávu. A v tom všetkom sa zachovajme v pokoji. Nech vás Pán obohatí pri čítaní ďalšieho čísla nášho časopisu.

Jana Záhorcová
Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis „Manna“ je štvrťročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka, a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23,
21472 Kulpin, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51
Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka:
Jana Záhorcová

Dizajn:
Alen Kačansky

Jazyková korektúra:
Anna Pintírová

Technickí redaktori:
Tatiana Valová,
Sára Červeniová,
Filip Anđelić

Distribúcia pre Srbsko:
Dejan Lakatoš
0631471048
dejan.lakatos02@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina
Jún 2025.
www.manna.org.rs

časopis

PEROM KAZATEĽA

4 Boh, ktorému slúžiš, ťa vyslobodí

6 Menšie ja, väčší Boh

OSOBNÝ VZRAST

7 Nepohnutelné zameranie,
druhá časť

TÉMA ROKA

8 Keď sa srdce rozšíri

NA POVZBUDENIE

12 Odpúšťam a prosím iných
o odpustenie?

13 So srdcom Márie vo svete Marty

14 Ježiš v knihách Biblie

Z HL'ADISKA PÍSMÁ

16 Za transparentmi protestov

NA ZAMYSLLENIE

18 Služobné dary by mali vytvoriť
rovnováhu

20 Vyhodnot' koľko ovocia prinášaš

PRE TÍNEŽEROV

22 Stratili ste schopnosť hlboko
premysľať?

Boh, ktorému slúžiš, Ťa vyslobodí

„Sloboda nemá cenu.“ Nie, sloboda má cenu, ktorú je človek hotový zaplatiť, bez ohľadu na jej výšku. Často človek urobí veci, ktoré sú mimo zákona a musí zaplatiť pokutu, aby uspokojil pravdu. Nie je to príliš ťažké, pokiaľ sa to týka iba peňažnej pokuty. Je niečo viac, ako len stratiť hmotné veci tým, že sa prehrešíme voči zákonu. Je inak, keď človek musí svoje nesprávne postupy zaplatiť svojou slobodou. Niektorí povie, že človek ani nemá slobodu a je vlastne otrokom svojho osudu, a preto nemôže stratiť niečo, čo ani nevlastní.

Biblia však hovorí o možnosti výberu medzi dobrým a zlým, požehnaním a kliatbou, životom a smrťou. Zdá sa, že vždy koluje otázka medzi ľuďmi, či sloboda vôbec existuje, alebo je to iba presvedčenie o niečom božskom, čo je pre obyčajného človeka akoby o krok vzdialené. Niečo, čo je ľahko teoreticky vysvetliť, ale omnoho ťažšie zažiť. A nakoniec, keď sa zhodneme, že áno, sloboda jestvuje, ale je nedosiahnuteľná pre nás, znovu a znovu nás to pobáda k tomu, že možno aj môžeme žiť v slobode.

Daniel, symbol slobodného muža v otroctve

Keď sa pozrieme do knihy proroka Daniela, môžeme zistiť, že tento mladý muž Boží bol otrokom, ktorý v babylonskom kráľovstve zažíval slobodu v každodennom živote a na každom kroku. Daniel bol mládenec, na ktorom nebolo nijakej chyby, bol pekného výhľadu, dôvtipný v každej múdrosti, vyznajúci sa vo vede a rozumejúci umeniu, a v ktorom bola sila stáť v paláci kráľovom.

Popri tom, babylonský kráľ ponúkol Danielovi výborné babylonské jedlá, aby udržal jeho fyzické, mentálne a morálne schopnosti na vysokej úrovni, alebo aby ich zosilnil. Daniel to nevnímal ako prednosť, ale ako začiatok utrácania svojej slobody, a preto odmietol, čo sa neskôr ukázalo ako správny výber. Onedlho ho Boh použil na taký spôsob, že vyložil kráľovi sen, ktorý nemohli vyložiť mudrci a hvezdári, ktorí užívali stravu babylonského kráľa. Neskôr babylonský kráľ znovu sníval sen, ktorému nerozumel a znovu Boh použil Daniela, aby mu sen vyložil.

Po čase, keď nastúpil nasledovný kráľ, aby kraľoval nad Babylonom, Boh mu hovorí a rukou píše na stenu záhadnú vetu: Mene, mene; tekel ufarsin. Kráľ tomu nerozumie a nerozumejú ani jeho mudrci a hvezdári, ktorí počas celého ten čas jedli niečo, čo Daniel už dávno odmietol, a považoval to za niečo, čo môže iba naškodiť jeho slobode.

Daniel vysvetlil, že je koniec tomu kráľovstvu a čoskoro prichádza nové obdobie pre kráľovstvo, ktoré bude rozdelené a jeho sloboda ani v tom rozdelení nebude ohrozená.

Ako dni prechádzali, menili sa i kráľovia babylonskí. Teraz je na vlasti kráľ menom Dárius. Človek, ktorý mal stratégiu ako vládnuť bez toho, aby v kráľovstve pretrpel škodu. Ustanovil nad kráľovstvom stodvadsať satrapov a nad nimi postavil tri kniežatá, z ktorých jeden bol Daniel. Daniel sa stal človekom, ktorý mal moc. Zdá sa, že viac moci prináša viac slobody. Daniel mal slobodu aj bez toho, aby mu kráľ zveril vysoké postavenie v kráľovstve.

Pre Danielov pokrok v službe a v múdrosti, ktorou prevyšoval ostatných, a pravdaže ľudskú sebeckosť a žiarlivosť, ostatní satrapovia a kniežatá sa zhodli nájsť príčinu proti Danielovi. Cieľom bolo zobrať mu to, čo oni nemali - slobodu.

Keď kráľ na ich nahovárание doniesol rozkaz, ktorým sa zakazuje prosiť si akúkoľvek vec od niekoho, okrem kráľa, tridsať dní, mysliac si, že konečne Daniela zlomia a vezmú mu jeho slobodu, Daniela to nezmenilo.

On pochopil od koho pochádza jeho sloboda. Keď sa dozvedel, že bol napísaný taký rozkaz, odišiel hore do svojho domu, okná mu boli otvorené proti Jeruzalemu a trikrát denne kľakol na svoje kolená. Modlil sa a chváliac ďakoval pred svojím Bohom, pretože to tak robieval i predtým. Kráľovi mudrci a satrapovia nepochopili, že Daniel neodchádza iba na to, aby prosil Boha o niečo, ale vlastne jeho modlitba bola ďakovanie a uctievanie živého Boha, pretože bol úplne slobodný. Jeho sloboda od strachu alebo pochybnosti voči Bohu, ktorému slúžil, bola taká silná, že ho nič nemohlo v tom vyrušiť. Sú dve veci, ktoré potrebujeme si všimnúť.

Po prvé, Daniel nepochyboval a úplne sa spoľahol na Boha. Preto ho nič nezastavilo v tom, aby zotrval vo svojom každodennom slúžení Bohu. Po druhé, Daniel slúžil Bohu. On nebol iba človek, ktorý mal v podvedomí, že verí v nadprirodzenú moc Božiu, ktorá ho vyslobodí z každej veci, ale on slúžil takému Bohu.

To je náš Boh.

Mohli by sme Danielov život definovať nasledovne: Veril a slúžil pravému Bohu. Môžeš veriť mnohým veciam, že Ťa vyslobodia, ale dôvod, prečo Ťa nikto, okrem živého Boha, nevyslobodí je jednoduchý. Biblia hovorí, že všetky veci, čo sa vidia, sú dočasné. Možno je tvoja nádej, na ktorú sa opieraš, viditeľná, a preto sa zdá byť i pevná, že Ťa vyslobodí, ale už zajtra zanikne a budeš z nej iba rozčarovaný. Nie je nič také pevné a dôveryhodné ako opravdivý Boh. Sú mnohé veci, ktorým ľudia pridávajú božskú česť. Niektorým ľuďom je bohom vlastné brucho alebo peniaze. To nie je boh, ktorý ti dá slobodu. To nie je boh, ktorému by si mal slúžiť.

Konečne prišla na skúšku aj Danielova sloboda. Daniel musel byť hodený do jamy s levami, pretože sa nepridržiaval kráľovho rozkazu. Potvrdenie jeho viery, že sa bude držať pevne svojho Boha, v ktorom bola skrytá jeho sloboda, prišla od človeka, od ktorého vôbec neočakával. Bol to vlastne ten istý kráľ, ktorý vydal rozkaz. Kráľ mu prisvedčil, že urobil správne. Predtým, ako bol hodený do jamy, kráľ mu vyznal: „*Tvoj Bôh, ktorému slúžiš neprestajne, ten Ťa vyslobodí.*“ Od tej chvíle, verím, pre Daniela už nebola otázka v srdci, či utráca slobodu, alebo ju iba ochraňuje, ale jeho uvažovanie hlboko v srdci bolo: či som vždy slúžil pravému Bohu? Samozrejme, že pre Boha levy poslúžili iba na to, aby dokázal Danielovi, že koná správne a že ak sa bude vždy držať Boha, jeho sloboda nikdy nebude ohrozená rozkazom alebo človekom.

Dovoľme Bohu, aby bol zdrojom našej slobody. Potom už nebude strach v nás, keď máme niekomu svedčiť o Ježišovi, o Jeho milosti alebo o Jeho slove. Veď ľudia aj tak vedia, že slúžiš Bohu, a preto nemaj strach, že ak budeš slúžiť aj verejne, že stratíš slobodu. Tvoja sloboda je v tvojom Bohu, ktorému slúžiš.

Vladislav Širka

Ostatní satrapovia
a kniežatá sa zhodli
nájsť príčinu proti
Danielovi.
Cieľom bolo zobrať
mu to, čo oni nemali
– slobodu.

Menšie ja, väčší Boh

Boh má záľubu v pokore a v ponížení. Zavrhol každú pýchu a vysokomyseľnosť. Jeho slovo hovorí: „Pyšným sa Boh protiví, a pokorným dáva milosť“ (1. Petrova 5:5). V dejinách Izraela mnohí kráľovia boli vysokomyseľní, tiež mali mnoho chýb a hriechov, zvlášť, že sa klaňali cudzím Bohom. Dávid mal hriechy, no vedel sa pokoriť, ponížiť sa do tej miery, že znovu získal Božiu priazeň. No Dávid sa nikdy neklaňal cudzím bohom.

Keď sa kráľovi Babylona pozdvihlo srdce, pripisoval si všetky zásluhy, vyplnil svojím ja celý Babylon. Boh ho ponížil až po úroveň zvierat a pásol trávu, pokým si neuvedomil a nevyznal, že Boh je najvyšší a všetkým spravuje. Vtedy bol znovu vrátený medzi ľudí. Farizeji sa považovali za vyšších od ľudí z národa. No nikdy nepoznali toho, ktorý je Knieža života. Bol medzi nimi, no nikdy Ho neprijali: „...lebo keby boli poznali, neboli by Pána slávy ukrižovali“ (1. Korint'anom 2:8). Lukáš nám opisuje stotníka, ktorého sluha onemocnel. On prosil Pána, aby prišiel a uzdravil ho. Starší Izraela, ktorí prišli k Ježišovi, prosili Pána a hovorili o stotníkovi: „On miluje náš národ. Synagógu nám on vystaval. Je toho hodný, aby si splnil jeho prosbu.“ Pán išiel do stotníkovho domu, ale stotník odkázal: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie. Lebo ved' i ja som človek, pod mocou iných majú pod sebou vojakov, a keď poviem tomuto: Id' tak ide, a inému: Prijdi! a prijde, a svojmu sluhovi: Učini toto! a učini“ (Matúš 8:8-9). Tým vyznal, že je on zvrchovaný Pán. Ľudia vraveli, že je ten hodný, ktorému Pán vyhovie. A on hovoril: „Ja nie som hodný.“ Čím väčší sa ponížoval, tým väčšia bola v ňom známosť o Bohu.

Bol pohan, ale Boh sa zjaví tým, ktorých srdce je úplne obratené k Nemu. Pán Ježiš vyhlásil: „U nikoho v Izraeli nenašiel som takej viery“ (Matúš 8:10). V živote apoštola Pavla sa udiali mnohé znamenia, ktoré ho ponížovali. Pavlovo meno znamená malý. No v živote Pavla bol veľký Pán Ježiš Kristus. On bol pre Pavla všetko. Ako Pavel píše: „...ktorý sa pre nás stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou, posvätením a vykúpením“ (1. Korint'anom 1:30). No Pavel nezostáva na tom, ale sa stotožňuje so smrťou svojho Pána: „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“ (Galat'anom 2:20). Pavlovo ja zomrelo, jeho život vyplnil Pán Ježiš Kristus.

Boh aj dnes potrebuje takých sluhov. Kráľovstvo Božie hľadá takých pracovníkov, aby urýchlili prácu a priviedli ju ku koncu, prv než sa zatvorí kniha vekov. Pánov odkaz stále platí: „Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Lukáš 10:2).

Ján Mamojka

< Boh

Nepohnutelné zameranie

Druhá časť

„Tvoje oči nech hľadia priamo vopred, a tvoje víčka nech sa dívajú priamo pred teba.“ Príslovia 4:25

V minulom čísle sme si povedali o tom, že náš pohľad a zámer je jedna z najdôležitejších vecí, ktoré potrebujeme udržať. Povedali sme si aj o tom, že to, na čo sme zameraní, to určuje náš smer a cieľ. Na čo sa budeme pozeráť, na tom bude naše zameranie. Mat' víziu je jedna vec, ale pre docielenie a naplnenie vízie, potrebujeme zameranie na to, čo je dôležité. Ako kresťania vieme, že Božie slovo, keď hovorí o pohľade a očiach, myslí na duchovné oči, nie fyzické. Vlastne samotné Písmo nás posmeľuje, aby sme nehľadeli na veci, ktoré sa vidia, ale na veci, ktoré sa nevidia. A na to je potrebná viera a Božie vedenie. Pavel hovorí, že hľadá na to, čo je pred ním a na to, čo je za ním zabúda. Jeho zameranie je jasné - hľadá na odmenu. Je dôležité, na čo sa zameráme a taktiež je dôležité, na čo sa nezameráme.

Slovo nám hovorí, že Abrahám nehľadel na svoje umrtné telo, majúci asi sto rokov, ale veril Bohu, a preto dosiahol Božie zaslúbenie. Prorok Samuel, keď prišiel pomazať Dávida za kráľa nad Izraelom, bol napomenutý od Boha, aby nehľadel na to, čo vidí, lebo Hospodin hľadá na srdce.

Ak si stratil zameranie, Boh ti to chce navrátiť, resetovať, obnoviť. Keď stratíme zameranie na Krista, zistíme, že začneme strácať radosť, nádej a ostatné dobré veci.

Štefan bol jeden z tých, ktorí obsluhovali vdovy, a predsa bol plný viery a Svätého Ducha, a preto jeho zameranie bolo jasné. V Skutkoch 7. kapitole mohol smelo hovoriť o Kristovi.

„A keď to počuli, bolo im, ako by ich bodnul do srdca, a zúriac v hneve škripali zubami na neho. A on súc plný Svätého Ducha uprel zrak do neba a videl slávu Božiu a Ježiša stáť po pravici Božej a povedal: Hľa, vidím nebesia otvorené a Syna človeka stáť po pravici Božej!“ Skutky 6:54-56

Tvoje zameranie môže byť správne jedine vtedy, ak budeš hľadiť na Ježiša.

Áno, škripali zubami na neho, kameňovali ho, ale jeho zameraním bolo nebo. Naše zameranie nemá byť na zemské veci, ale na tie nebeské. Biblia hovorí, že veci, ktoré sa vidia sú dočasné, ale neviditeľné sú večné. Teda naším zameraním je večnosť.

V tom všetkom dokázal odpúšťať a modliť sa za nich. Správne zameranie bude vidieť ďalej, ako čo vidí ľudské oko.

„Keď bol Jozef predaný do Egypta, mal správne zameranie, a preto mohol zostať verný Bohu, nereptať a nezhréšičť. Jeho zameranie nespočívalo v tom, čo vidia jeho oči. Nakoniec svojim bratom mohol vysvetliť Boží zámer, ktorý bol od počiatku: „Vy ste zamýšľali proti mne zlé, ale Bôh to zamýšľal obrátiť na dobré, aby učinil tak, ako je to dnes, aby zachoval mnohý ľud pri živote.“ Genesis 50:20

Správne zameranie mi zjaví Boží zámer.

Správne zameranie je dôležitejšie ako súčasná situácia. Každá situácia sa môže zmeniť v okamihu, ale správne zameranie musí zostať nepohnutelné. Pre súčasnú situáciu môžeš obviňovať iných, ale pre svoje zameranie si zodpovedný ty sám.

Udrž nepohnutelné zameranie na Krista a Jeho zámer pre tvoj život. Udrž správne zameranie.

Dávid Mamojka

Ked' sa srdce rozšíri

Sú chvíle, keď naša modlitba vychádza z bolesti. Keď nás núti kolená zohnúť bolesť, zúfalstvo alebo strach. V určitých chvíľach sa modlitba mení. Už to nie je len volanie v čase núdze, keď duša narieka a ústa sú plné prosieb. Nie, prichádza iný druh modlitby. Taký, ktorý sa nerodí z potreby, ale z prebytku. Zvnútra, ktoré sa rozlieva, lebo zakúsilo dobrotu Boha. V týchto chvíľach sa modlitba mení. Z prosby sa stáva vdáka, z vdáky chvála, z chvály uctievanie. Už nie sme hladní po odpovediach, ale po samotnej Božej prítomnosti. Toto je druhá úroveň modlitby: modlitba vdáky, chvály a uctievania. Je to modlitba tých, ktorí už zakúsili, že Boh je dobrý. Tých, ktorí nie vždy všetkému rozumejú, ale sa naučili veriť a vzdávať Bohu česť.

Vdáka – koreň pokory

Skutočná vdácnosť nie je povrchná fráza. Je to postoj srdca, ktoré si uvedomuje, že si nič nezaslúžime, a predsa sme boli zahrnutí milosťou. Biblia nás opakovane volá: „*Vo všetkom vzdávajte vdáky...*“ (1. Tesaloničanom 5:18), lebo vdácnosť je zbraň proti reptaniu, depresiám, zatrpknutiu, zúfalstvu a kľúč k radosti, pokoju a stabilite.

V dnešnej dobe, keď sa depresia stala jednou z najrozšírenejších duševných chorôb a mnoho ľudí bojuje s úzkosťou a prázdnotou, je vdácnosť viac než duchovným princípom – je to uzdravujúca sila. Vedci už roky potvrdzujú, že ľudia, ktorí si pravidelne zapisujú veci, za ktoré sú vďační, majú lepšie duševné zdravie, vyššiu mieru spokojnosti so životom, kvalitnejší spánok a nižší výskyt depresívnych stavov. Ale to, čo veda objavuje dnes, Biblia učí už tisícročia.

Chvála bez vdácnosti
je prázdna, naučená fráza.

Keď začneme deň so slovami: „Ďakujem Ti, Pán môj,“ meníme atmosféru našej mysle. Zameriavame sa nie na to, čo nám chýba, ale na to, čo už máme. Vďačnosť je brána do Božej prítomnosti. „*Vstúpte do jeho brán s ďakovaním*“ (Žalm 100:4). Bez vďačného srdca nie je možné skutočne chváliť Boha v Duchu a pravde, pretože chvála bez vdácnosti je prázdna, naučená fráza. Ale keď sa vďačnosť rozleje v našom vnútri, chvála sa stáva prirodzeným ovocím.

Vďačnosť mení perspektívu. Tam, kde si iní všimajú, čo chýba, vďačný človek vidí, čo už dostal. Kde iní vidia prekážky, on vidí príležitosti na Božiu slávu. Kde iní zatrpknú, on vytrvá s pokojom.

Chvála – keď duša spieva

Vďačnosť sa čoskoro mení na chválu. Chvála je ako rieka, ktorá sa vylieva zo srdca, ktoré zakúsilo Božiu blízkosť. Nie je viazaná na okolnosti, nie je závislá od pocitov. Je to rozhodnutie – „*chváliť budem Hospodina v každom čase*“ (Žalm 34:2).

Chvála nie je tichá vec. V Písme je často sprevádzaná spevom, tancom, potleskom, výkrikmi, hrou na hudobných nástrojoch, radostným jasotom. „*Chváľte ho zvukom trúby, chváľte ho harfou a gitarou, bubnom a tancom, strunami a flautou, cimbalmi zvučnými i burácajúcimi*“ (Žalm 150:3–5). Chvála zaplňa chrám, rozbíja putá, otvára nebesia.

Pavol a Sílus chválili Boha uprostred noci v žalári – a Boh otvoril dvere (Skutky 16). Nie preto, že chvála je kúzlo – ale preto, že chvála prebýva tam, kde Boh sedí na tróne (Žalm 22:4).

Chvála je fyzická. Telo sa pripája k duchu. Ruky dvíhame, lebo On je vyšší než my. Tlieskame, pretože oslavujeme Kráľa. Nohy tancujú, pretože srdce sa raduje. Ústa spievajú, lebo jazyk nechce mlčať o Jeho sláve. V skutočnosti, keď Boh niečo veľké urobil, Jeho ľud na to nikdy nereagoval mlčaním.

Keď Izrael prešiel Červeným morom, Miriam zobrala tamburínu, ženy ju nasledovali v tanci a piesni (2. Mojžišova 15:20). Keď Dávid prinášal archu zmluvy, tancoval celou silou pred Hospodinom – až ním vlastná žena pohrdala, ale Boh to prijal (2. Samuelova 6).

Uctievanie – keď sme len s Ním

Ale potom prichádza ešte hlbšia úroveň – uctievanie. Uctievanie je ticho duše pred svätým Bohom. Je to chvíľa, keď sa prestaneme sústrediť na seba, na svoje potreby, dokonca aj na Jeho dary – a jednoducho sa Jemu samému klaniame. Uctievanie je, keď padneme pred Ním – v duchu, v postoji, v srdci. V Evanjeliu podľa Jána 4:23 Ježiš hovorí Samaritánke: „*Ale prichádza hodina, a už je tu, keď praví ctiteľia budú uctievať Otca v Duchu a v pravde; lebo Otec hľadá takých, ktorí ho takto uctievať.*“

Boh nehľadá len službu ani iba poslušnosť – hľadá srdcia, ktoré Ho uctievať.

Uctievanie premieňa nás. V Jeho svetle vidíme, akí naozaj sme. A predsa sa nemusíme a pred Ním ani nemôžeme skrývať, lebo keď Ho vidíme, chceme sa Mu viac podobať. Uctievanie je ako keď sa duša dotkne toho Svätého.

Jedným z najdojemnejších obrazov uctievania v Písme je príbeh ženy, ktorá prišla k Ježišovi s alabastrovou nádobou drahocennej masti (Matúš 26:6-13). Táto žena, ktorou farizeji pohrdali ako „hriešnicou“, si kľakla k Ježišovým nohám, plakala, umývala Mu nohy slzami, utierala ich svojimi vlasmi a pomazala ich voňavou masťou. Neurobila to preto, aby niečo získala.

Neprosila o uzdravenie, o požehnanie, o zmenu situácie. Jej duša sa jednoducho klaňala.

Týmto gestom vyjadrila všetko: pokánie, lásku, úctu, vďačnosť, podriadenie. Jej skutok bol taký výnimočný, že Ježiš povedal: „*Kdekoľvek sa bude kázať toto evanjelium po celom svete, bude sa hovoriť aj o tom, čo urobila táto žena, na jej pamiatku*“ (Matúš 26:13).

Uctievanie je takéto. Je padnutie na kolena v tichu. Avšak vždy ide o jedno: On je hoden. Nie preto, čo robí – ale preto, kým je.

Tá žena nerozprávala, ale každý jej pohyb, každý dotyk, každá slza volala: Si môj Boh, môj Spasiteľ a hoden si všetkého.

Avšak nie všetci boli spokojní. Keď žena rozbila alabastrovú nádobu a vyliala na Ježiša drahú masť, niektorí sa rozhorčili. Judáš Iškariotský, ktorý neskôr Ježiša zradil, povedal: „*Prečo sa táto masť nepredala za tristo denárov a nerozdalo sa chudobným?*“ (Ján 12:5).

To je častá reakcia sveta, žiaľ, niekedy aj veriacich. Uctievanie dráždi tých, ktorých srdcia sú vzdialené. Z ich pohľadu je to márnosť, plytvanie časom, emóciami, peniazmi. Nechápu, prečo niekto kľací, plače, dvíha ruky, prečo niekto spieva „príliš hlasno“ alebo sa modlí s takou horlivosťou. Ale kto miluje, ten rozumie.

Judáš nevidel hodnotu Ježiša, a preto nevidel zmysel v uctievaní. Jeho slová boli len zámenkou, lebo „nešlo mu o chudobných“ (Ján 12:6). Skutočným problémom nebola tá drahá masť, ale srdce, ktoré neutievalo.

Preto ak niekedy cítiš, že tvoje úprimné uctievanie niekto spochybňuje, zľahčuje či dokonca vysmieva, nezastavuj sa a neutekaj. Nenechaj si vziať to, čo je Bohu vzácné. Ty musíš vedieť, prečo uctievaš svojho Boha. Ty vieš, z čoho Ťa vyviedol. Ty vieš, aký bol tvoj život predtým. Ty vieš, čo znamená Jeho prítomnosť.

Keď Ho naozaj spoznáš, nebudeš môcť inak. Budeš Mu klásť k nohám to najvzácnejšie, čo máš – čas, pieseň, slzy, celé srdce.

Vladimír Zima

uctievania

citáty

- „Vďačné srdce robí viac hluku v nebi než sťažnosti celej zeme.“
- Žalm 100:4 – „Vstupujte do jeho brán s vďakou, do jeho nádvorí s chválospevom!“
- „Najhlbšie uctievanie je často bez slov.“ — Corrie ten Boom

výzvy

- Zastav sa dnes na 10 minút. Vytvor si zoznam 10 vecí, za ktoré si Bohu nikdy nepoďakoval – aj úplne obyčajné.
- Urob si večer modlitby v tichu – bez hudby, bez slov, len zotrvaj pred Bohom a zver Mu svoje srdce.
- Zapoj sa do chvály celým srdcom. Najbližšie na bohoslužbe – nečakaj, kým Ťa niekto „zohreje“. Začni hneď – spievaj, tleskaj, dvíhaj ruky, ak cítiš radosť, usmej sa alebo dokonca zatancuj. Boh hľadá pravých ctiteľov, nie pasívnych pozorovateľov.

Odpúšťam a prosím iných o odpustenie?

„A buďte k sebe dobrí, milosrdní, odpúšťajte si navzájom, ako aj vám Boh odpustil v Kristovi.“ – Efežanom 4:32

„...navzájom sa znášajte a odpúšťajte si, najmä ak by mal niekto niečo proti niekomu. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy odpúšťajte druhým!“ – Kološanom 3:13

Odpustenie tým, ktorí nás zranili, ale aj poprosenie o odpustenie tých, ktorých sme zranili my je pre deti Božie potrebné ako dych. Mnohokrát je to ľahšie urobiť pred Bohom než pred ľuďmi. Pomodlíme sa, vypláčeme, urobíme pred Pánom pokánie, vieme, že nám odpustil a je nám ľahšie. Ako je to však, keď sa máme postaviť zoči-voči ľuďom? Ak chceme nehatene vo svojej ceste za Pánom pokračovať, je to nevyhnutné, hoci mnohokrát nie ľahké.

Vždy som si myslela, že som osoba, ktorá ľahko odpúšťa, kým mi Boh neukázal, že nie vždy je tak. Boli to však lekcie, ktoré by mi nepoukázali na moje slabosti, o ktorých som ani nevedela, kým na ne Boh nepoložil svoj ukazovák.

V mojom živote boli situácie, keď som bola veľmi zranená a niektorí z tých ľudí ma nikdy nepoprosili o odpustenie. Bol to boj. Ľahšie by sa dalo odpustiť, keby bolo vidno, že osoba to ľutuje a vie, že urobila chybu. No i napriek tomu, musela som po určitom čase odpustiť. Bol to proces rozhodnutia a viery. Len tak som mohla byť slobodná.

Boli však chvíle, keď som si uvedomila, že tým, že ma niekto nepožiadala o odpustenie, vo mne to zrodilo hnev, pocit krivdy a zlé myšlienky. Ja som mala vlastne hriech. Tránila som sa s tým. Telo hovorilo, že mám na to právo, Duch, že vlastne ja sa mám ospravedlniť za tie svoje pocity. Po dlhšom boji, musela som to urobiť.

Keď som oslovila danú osobu, bolo to pre mňa pokorujúce a úplne zraniteľné. To, čo sa však potom stalo bolo to, že som v momente videla, že sa na mňa začala inak dívať. Získala som milosť a priazeň v jej očiach. V noci predtým som snívala sen, ktorý ma v tom uistil. Vedela som, že výsledok bude požehnaním, aj keď ten proces nebol ľahký. Tak i bolo. Cítila som sa konečne slobodná. Aj Pán akoby to potvrdil v tej chvíli a požehnal ma. Vyvolalo to vďačnosť a radosť. Sláva Bohu!

Boli samozrejme aj chvíle, keď ja som iných zranila v hneve či nerozumnom reagovaní. Aj vtedy bolo potrebné to oľutovať a prosiť o odpustenie. Každý z týchto príkladov však vždy priniesol len to dobré. Keď sa vzpierame Božej vôli odpustiť iným či poprosiť o odpustenie, my sa vlastne ochudobňujeme o Božie požehnanie. Zostávame akoby zaseknutí na jednom mieste a nevieme sa pohnúť ďalej. Ale Boh to pre nás nechce. On nás vedie k odpúšťaniu, veď to je Jeho spôsob, je to očista, je to sloboda.

Je krásne, keď zažívame Božie odpustenie v Jeho prítomnosti. Je však niečo v tom, keď si ujasníme vzťahy s inými ľuďmi. Je to akoby sme si vydýchli. Akoby prišli ľahkosť a zdravie do nášho tela a ducha. Je to prepojené – keď iným odpúšťame, aj Boh nám odpúšťa. Keď prosíme o odpustenie, aj my svojim pokáním víťame Božiu milosť nad našim životom. Tým, že odpúšťame sa stávame podobný Jemu. On nám preukazuje milosť a dáva nám silu pozerať sa Jeho milosťou na iných. Je krásne žiť životom odpúšťania. Nie je vždy ľahké, ale sa oplatí.

Ruth Petrášová

So srdcom Márie vo svete Marty

Táto myšlienka, ktorú som prečítala pred niekoľkými rokmi, mi utkvela v mysli. Žijeme v uponáhľanom svete, v ktorom je dôležitá estetická stránka života, v ktorom si môžeme zadovážiť mnohé veci, užiť si dovolenky a podobné veci. V tom prúde akoby sme zabudli zastať na chvíľu, odložiť všetko bokom a užiť si čas pri nohách Pána. Občas sa príliš staráme o to, aby navonok všetko pekne vyzeralo a, ak je to možné, aby si to druhí všimli.

Vraciam sa na príbeh zapísaný v Božom slove, keď si Mária zvolila sedieť pri nohách Pána Ježiša a Marta, na druhej strane, obsluhovala.

V evanjeliu podľa Lukáša je záznam, že Pána Ježiša práve Marta prijala do domu (pozri Lukáš 10:38). Avšak venovala sa druhým záležitostiam, kým jej sestra Mária sedela pri Ježišovi a počúvala Jeho slová. Máme tu obraz sestier, na ktorom je znázornená snaha jednej sestry, ktorá chcela všetko urobiť a chcela to ukázať a druhá, ktorá sedela pri Ježišových nohách, aby počula Jeho slová, a tak vedela, čo má robiť. Pravda je taká, že Ježišove slová potrebovali aj Marta, aj Mária. Na danej návšteve mal byť vyvýšený Pán Ježiš a nie to, čo Marta dokáže urobiť. Ak by sme niekoho navštívili a tá osoba by sa venovala niečomu inému, dostali by sme dojem, že nemajú pre nás čas. Pozvú nás, lebo sa to patrí a nie pretože ich zaujíma, čo by sme mali povedať. Pán Ježiš sa sústredil na Máriu, ktorá Ho počúvala. Marte sa to nepáčilo, a preto vyjadrila sťažnosti voči svojej sestre.

Je dobre povedať Mu všetko, lebo Jeho odpoveď nám osvieti cestu. Nemusíme sa sťažovať sestre, ale mali by sme to povedať priamo Ježišovi a On nám povie, či sa náhodou nestaráme príliš o nejaké veci, keď by sme si mali užívať Jeho prítomnosť. Vo chvíli, keď mala byť Ježišova prítomnosť najdôležitejšia, Marta sa zamerala na obsluhovanie a výsledkom bola prázdnota. Máme pocit prázdnoty, keď vynakladáme úsilie, ktoré nie je povšimnuté, pretože si Pán Ježiš všima tých, ktorí v Jeho prítomnosti odložia bokom druhé veci, aby počúvali Jeho slová.

Tieto slová stoja ako pripomienka, že keď cítime nepokoj, pravdepodobne sme si zvolili veci, ktoré prinesú prázdnotu a namiesto toho by sme si mali zvoliť tráviť čas pri nohách Pána Ježiša, kde nájdeme pokoj.

Mariana Tomášiková

Ježiš v knihách Biblie

V Prvej Mojžišovej knihe Ježiš je semeno ženy.
 V Druhej Mojžišovej knihe je veľkonočný Baránok.
 V Tretej Mojžišovej knihe je náš Veľkňaz.
 V Štvrtej Mojžišovej knihe je oblakový stĺp vo dne a ohnivý stĺp v noci.
 V Piatej Mojžišovej knihe je sľúbeným prorokom, podobný Mojžišovi.
 V Jozuovi je Knieža vojska Hospodinovho.
 V Knihe sudcov je Sudca a Zákonodarca.
 V Rút je príbuzný Vykupiteľ.
 V Prvej a Druhej Samuelovej knihe je dôveryhodný Prorok.
 V Prvej a Druhej knihe kráľov a kroník je Kráľ, ktorý vládne.
 V Ezdrášovi je obnoviteľ chrámu.
 V Nehemiášovi je obnoviteľ zborených múrov ľudského života.
 V Ester je náš Mardocheus.
 V Jóbovi je náš živý Vykupiteľ.
 V Žalmoch je náš Pastier.
 V Prísloviach je Božia múdrosť.
 V Kazateľovi je náš Učiteľ.
 Vo Veľpiesni je náš milujúci Ženich.
 V Izaiášovi je Knieža pokoja.
 V Jeremiášovi je spravodlivý Výhonok.
 V Nárekoch je muž smútku.
 V Ezechielovi je osoba nad bytosťami so štyrmi tvármi.
 V Danielovi je štvrtý muž v ohnivej peci na pohľad podobný synovi bohov.
 V Hozeášovi je verný manžel nevernej.
 V Joelovi je krstiteľ Duchom Svätým a ohňom.
 V Amosovi je náš nositeľ bremena.
 V Obadiášovi je silný, aby spasil.

V Jonášovi je poslan v cudzine.
 V Micheášovi je panovník Izraela.
 V Náhumovi je Pomstiteľ.
 V Habakukovi je muž volajúci: „Oživ svoje dielo uprostred rokov.“
 V Sofoniášovi je náš Spasiteľ.
 V Haggeovi je obnoviteľ strateného dedičstva.
 V Zachariášovi je otvorený prameň domu Dávidovho na očistenie od hriechu a nečistoty.
 V Malachiášovi je slnko spravodlivosti, ktoré vychádza s uzdravením na krídlach.
 V Evanjeliu podľa Matúša je Kráľ židov.
 V Evanjeliu podľa Marka je sluha.
 V Evanjeliu podľa Lukáša je Syn človeka.
 V Evanjeliu podľa Jána je Syn Boží.
 V Skutkoch apoštolov je zmŕtvychvstalý Kristus.
 V Liste Rimanom je spravodlivosť Božia.
 V Prvom liste Korint'anom je skala.
 V Druhom liste Korint'anom je víťaz, ktorý dáva víťazstvo.
 V Liste Galat'anom je naša sloboda.
 V Liste Efežanom je hlava Cirkvi.
 V Liste Filipanom je naša radosť.
 V Liste Kološanom je plnosť božstva.
 V Listoch Tesaloničanom je naša nádej.
 V Prvom liste Timotejovi je naša viera.
 V Druhom liste Timotejovi je naša opora.
 V Liste Títovi je milosť Božia.
 V Liste Filemonovi je dobročiniteľ.
 V Liste Hebrejom je naša dokonalosť.
 V Jakubovom liste je darca múdrosti.
 V Prvom Petrovom liste je náš príklad.
 V Druhom Petrovom liste je naša čistota.
 V Prvom Jánovom liste je náš život.

V Druhom Jánovom liste je naša pravda.
 V Treťom Jánovom liste je naša motivácia.
 V Júdovom liste je základ našej viery.
 V Zjavení Jána je prichádzajúci Kráľ.
 Prvý a posledný, počiatok a koniec, strážca stvorenia a Stvoriteľ všetkého.
 On je architekt vesmíru a správca času.
 Naveky bol, naveky je a naveky bude.
 Nepohnutelný, nemenný, neporazený.
 On bol ranený a priniesol uzdravenie, bol prebodnutý a zaplatil, bol prenasledovaný a priniesol slobodu, bol mŕtvy a priniesol život.
 On je vzkriesený a dáva moc, vládne a prináša pokoj.
 Svet Ho nemôže pochopiť, vojsko Ho nemôže poraziť, školy Ho nemôžu vysvetliť a vodcovia si Ho nemôžu nevšimnúť.
 Herodes Ho nemohol zabiť, farizeji Ho nemohli zmiast'.

Ľudia Ho nemohli zastaviť,
 Néro Ho nemohol rozdrviť,
 Hitler Ho nemohol umlčať,
 New Age Ho nemôže vymeniť.
 On je život, láska, dlhovekosť a oveľa viac.
 On je dobrota, láskavosť, jemnosť a Boh.
 On je svätý, spravodlivý, mocný a Uzdraviteľ.
 Jeho cesty sú správne,
 Jeho slovo je večné,
 Jeho vôľa je nemenná.
 On je môj Vykupiteľ,
 On je môj Spasiteľ,
 On je môj Boh,
 On je môj Veľkňaz,
 On je moja radosť,
 On je moja útecha,
 On je môj Pán a vládne mojim životom.

zdroj: internet
pripravila: Lýdia Murtinová

Za transparentmi protestov

„Blahoslavení, ktorí lačnia a žíznia po spravodlivosti, lebo oni nasýtení budú“ (Matúš 5:6).

Svedkami sme toho, čo sa v súčasnosti deje v našej krajine – veľký počet mladých ľudí, prevažne študentov, ale aj ostatní občania, sa zhromažďujú na uliciach rôznych miest s túžbou po spravodlivosti, pravde a zmene - zmene k lepšiemu, ako sami veria. Tieto protesty, aj keď vyjadrujú nespokojnosť a nesúhlas so súčasným stavom, verím, že vyjadrujú niečo hlbšie. Niečo, čo je ukryté vo vnútri ľudstva, a je to hlboká túžba, ktorá presahuje samotné spoločenské a politické zmeny. Túžba, o ktorej Ježiš hovoril v tejto časti Písma – túžba po skutočnej a úplnej spravodlivosti. Verím, že ide o túžbu, ktorá je prejavom hlbokého duchovného hladu, ktorý nenachádza naplnenie v ničom, čo je v tomto svete, ale hladu po niečom hlbšom.

„...večnosť im dal do srdca“ (Kazateľ 3:11).

Boh nám vo Svätom písme hovorí, že do našich srdiec vložil večnosť, veci, ktoré sú v Jeho vnútri. Keď Boh stvoril človeka, stvoril ho na svoj vlastný obraz, aby to, čo je v Bohu, bolo aj v ňom. Žiaľ, ten obraz bol narušený a stratil svoj lesk, keď ľudstvo padlo do hriechu a oddelilo sa od Božej prítomnosti. Verím však, že stopy týchto vecí nachádzame v každom človeku, často prejavované ako túžby, ktoré nemôžu nájsť naplnenie v ničom, čo tento svet ponúka, ako otázky, na ktoré nedostávame odpovede, alebo ako pocit prázdnoty v našom vnútri, ktorý nedokážeme naplniť.

Známy kresťanský spisovateľ Clive Staples Lewis raz povedal: „Keď objavujem v sebe túžbu, ktorú nijaká skúsenosť na tomto svete nemôže uspokojiť, najpravdepodobnejším vysvetlením je, že som bol stvorený pre iný svet.“

Drahý čitateľ, dokážeš sa stotožniť s týmto citátom? Nachádzaš v sebe túžby, hľadania či očakávania, ktoré nedokážeš naplniť v tomto svete? Ak je tomu tak, opýtal si sa niekedy, či tieto túžby nepramenia z toho, že si možno stvorený pre iný svet, pre iný život a pre zámer, ktorý v tomto svete nedokážeš naplniť?

Ak nás Boh utvoril pre seba a pre spoločenstvo s Ním, ako nám Biblia hovorí, potom to vysvetľuje odkiaľ pramenia tie vnútorné túžby a žiadosti. Odkiaľ pramení túžba meniť veci v tomto svete, pretože cítime, že niečo predsa nie je tak, ako by malo byť, že niečo nie je správne alebo spravodlivé. Túžba zmeniť politickú a ekonomickú situáciu v našej krajine možno odhaľuje niečo hlbšie v nás, čo sa snažíme naplniť – hlad a smäd, ktorý sa snažíme uhasiť.

Ježiš, poznajúc ľudské srdcia a pravú túžbu, ktorá prebýva v samotnom ľudstve, ako jediný, ktorý má to, po čom je každá ľudská duša hladná a smädná, hovorí tieto slová: „...nasýtení budú“. Nie sú to slová predpokladov či možností, ale slová istoty a úplnej dôvery, že On je jediný, kto má a môže dať naplnenie toho, po čom ľudstvo túži. Preto na inom mieste v Písme povedal: „Kto by však pil z vody, ktorú mu ja dám, nebude žízniť naveky“ (Ján 4:14).

On, ktorý raz prišiel na tento svet, aby svojou obeťou a smrťou úplne odstránil to, čo ľudstvo oddelilo od Jeho prítomnosti a čo spôsobilo prázdnotu v nás, ktorú nič nemôže naplniť, hriech, ktorým sme všetci zviazaní, sľubuje, že sa znovu vráti. No tentokrát príde, aby vládol a ustanovil svoje kráľovstvo - kráľovstvo úplnej pravdy a spravodlivosti, bez žiadnej korupcie. Prorok Jeremiáš o ňom píše takto: „*Ahjl'a, prichádzajú dni – znie výrok Hospodinov – keď vzbudím Dávidovi spravodlivý výhonok, ten bude panovať ako kráľ, bude múdro konať a uplatňovať právo a spravodlivosť v krajine.*“ Kráľovstvo, ktoré, verím, mnohí z nás, ktorí žijeme v tomto čase, hľadáme a očakávame, ale aj kráľovstvo, pre ktoré sme stvorení a určení, aby sme ho zdedili.

Nepíšem toto, aby som tvrdil, či sú tieto protesty správne, alebo nie, ani aby som diskutoval o tom, kto má pravdu a kto nie. Píšem toto, pretože verím, že to, čo sa v danom čase deje, čo nás bolí a núti hľadať zmenu, nie je len politická vec. Nespravodlivosť nie je jediná vec, ktorú vidíme okolo seba. Je to niečo hlbšie. Je to hlas v nás, ktorý kričí, že sa takto už ďalej nedá. Túžba po spravodlivosti, ktorá neklame, po pravde, ktorá nemení stranu, po svetle, ktoré nepodlieha korupcii. A hoci tá túžba môže vyzerat' ako odpoveď na vonkajšie okolnosti, ona vyviera zvnútra. Nie je to len reakcia – je to stopa v nás vrezaná Bohom, ktorý nás stvoril. My nie sme stvorení pre nespravodlivosť, klamstvo a prázdnotu. V nás je zakorenená túžba po niečom väčšom, lepšom a dokonalom.

Ak sa však snažíme túto túžbu naplniť ľudskými spôsobmi, sklame sa. Ľudia nemôžu dať to, čo sami nemajú. Hoci túžime po spravodlivosti, aj my sami sme ranení hriechom. Preto sú aj naše pokusy obmedzené a nedostatočné. Preto Ježiš neprišiel, aby zaujal vládu nad Rímskym kráľovstvom. Neprišiel, aby zvrhol cisárov, reformoval inštitúcie a menil zákony. Prišiel, aby zmenil srdce, pretože tam je koreň problému. Hriech, ktorý nás oddelil od Boha, spôsobil, že ani sami nemôžeme dosiahnuť to, po čom najhlbšie túžime.

Nakoniec, skutočný pokoj, pravá spravodlivosť a správna zmena sú možné iba vtedy, keď do nášho srdca vstúpi ten, ktorý je zdrojom všetkého, po čom túžime – Ježiš Kristus. On neponúka iba lepší svet – On ponúka nové srdce, odpustenie, zmierenie s Bohom. Ponúka život, ktorý sa začína teraz a trvá večne. A preto, kým hľadáme zmenu, nech sa začne najprv od nás. Nech začne v srdci, ktoré sa odovzdáva Bohu, pretože možno my nehľadáme Jeho, ale On hľadá nás. A čaká na našu odpoveď.

Vladimír Valo

skutočný pokoj?

Služobné dary by mali vytvoriť rovnováhu

Jednou z najúžasnejších vecí, s ktorou sa stretávame na samom začiatku skúmania darov Kristovej služby, je ich múdra rozmanitosť.

Pravda, zdá sa, že prvý na zozname, apoštol, zahŕňa všetky ostatné služby, avšak sú tu proroci, ktorí inšpirujú a dotýkajú sa emocionálnej stránky ľudskej prirodzenosti, a aby ich vyvážili, existujú učители, ktorí rozum aktivujú logikou. Ďalej sú tu evanjelisti, ktorí slúžia takmer výlučne mimo cirkvi, a pastieri, ktorí slúžia takmer výlučne vo vnútri cirkvi - obaja rovnako potrební a vzácní.

Otázka rovnováhy medzi službami má kľúčový význam pre účinnú a silnú službu svetu a celkový vnútorný vzrast, omnoho dôležitejší, než si to väčšina veriacich uvedomuje. Víziou mnohých cirkevných spoločenstiev je služba jednotlivca, od ktorého sa očakáva, že splní všetky potreby - evanjelizačné, pastoračné, učiteľské a prorocké. Od jedného človeka sa očakáva úspech v evanjelizácii, perfektnosť v organizácii, dobrá pastoračná starostlivosť, schopnosť študovať Bibliu, vlastniť ďalšie dary uzdravovania a motivačné slová. Je divné, koľko ľudí sa, aspoň navonok, do určitej miery priklonilo týmto prehnaným a nebiblickým požiadavkám. Zvyčajne je to pre nich veľmi namáhavé, a preto sa môže ľahko stať, že nikdy nedosiahnu prvotriedny úspech vo svojej skutočnej službe od Boha.

Zdá sa, že iné spoločenstvá alebo jednotlivci nemajú ani žiadosť, ani víziu, aby jeden človek mal všetky dary služby; vnímajú len jednu službu a nemajú čas, úctu ani podnet na nič mimo tej služby.

Napríklad, niektoré cirkvi a veriaci nemajú víziu ani entuziazmus pre nič okrem evanjelizácie v najužšom zmysle slova, kvôli čomu ignorujú vyučovanie a učiteľov. Naproti tomu, niektorí iní, ak by to bolo podľa nich, by vyučovali toľko, že by všetko zmenili na biblickú školu a úplne by zanedbali silné svedectvo svetu. Pravdepodobne, obe služby by mohli nenávidieť proroctvo (1. Tesaloničanom 5:20) a nedať ani čas, ani priestor darom proroctva, jazykov a výkladu. Tí, ktorí odišli do druhej krajnosti, pripisujú takú hodnotu a dôležitosť práve týmto darom, že považujú, že sa kazateľ, ktorého služba nie je vždy sprevádzaná takýmito prejavmi, nachádza mimo požehnaní a slobody Ducha; chceli by, aby na každých bohoslužbách dominovali tieto dary. Vo všetkých uvedených prípadoch závažne chýba rovnováha.

Treba si vážiť rozmanitosť služieb, ktoré Boh dal cirkvi, a pochopiť dôležitosť každej jednotlivéj pre celkové pôsobenie a vzrast. Nie je nezvyčajné počuť, že učители podceňujú evanjelistov nazývajú ich „povrchnými“ alebo „senzačnými“ a potom evanjelistov, keď učiteľov označujú za „detailistov“ alebo „suchých“. Obe služby môžu prorokov nazývať fanatikmi a extrémistami, ktorí zase tú istú službu svojich bratov nazývajú „telesnou“, hoci to nie je pravda. Všetky tieto názory sú nesprávne.

Pravdou je, že v evanjelizácii môžu byť krajnosti, ktoré sú povrchové; vo vyučovaní môžu byť krajnosti, ktoré sú náročné a prázdne; v prorokovaní môžu byť krajnosti, ktoré sú nepopierateľne fanatické. Avšak to sa nerieši potláčaním služby, pričom by sme mohli ľahko uhasiť Božieho Ducha.

V skutočnosti, často prichádzalo do toho; ľudia spôsobili ohromnú škodu tým, že porušili to, čo je správne, kým riešili, čo je falošné a zbytočné. Inšpirované služby sa musia inšpiratívne regulovať. Božím plánom je, aby sa všetky služby, ktoré Boh dal cirkvi, navzájom korigovali a dopĺňali. Na ten spôsob sa zabezpečuje všetko, čo je potrebné a zabraňuje sa akékoľvek preháňanie – prorok inšpiruje učiteľa, učiteľ vyrovnáva proroka; evanjelista nám neustále pripomína vonkajší svet, ktorý zomiera bez evanjelia, pastor nám ukazuje, že duše potrebujú veľa starostlivosti, aj keď ich získame. Zvlášť apoštol by mal inšpirovať a viesť k novým víťazstvám pre Krista a Jeho Cirkve.

To je krásne slovo pre cirkve aj dnes, aj keď bolo napísané pred sedemdesiatimi rokmi. „Otázka rovnováhy medzi službami je veľmi dôležitá... omnoho dôležitejšia, než si to väčšina veriacich uvedomuje.“

**Pripravila:
Tatiana Valová**

Autorom tohto textu je Angličan Donald Gee, ktorý bol jedným zo zakladateľov pentekostálneho hnutia. Pomohol vybudovať hnutie na pevných biblických základoch. Pre svoje výrečné komentáre k problémom extrémizmu a zveličovaniu sa stal známym ako „apoštol rovnováhy“. Počas tridsiatich rokov 20. storočia Gee dal túto múdru radu o vzájomnej súvislosti darov služby pri vytváraní rovnováhy a správneho učenia.

rovno- váha

Vyhodnot' koľko ovocia prinášaš

Duchovný dotazník

Odpovedaj, ako často prejavuješ nasledujúce ovocie Ducha vo svojom živote:

Láska

- Ako často prejavujem starostlivosť ľuďom okolo mňa, aj vtedy, keď to pre mňa nie je priaznivé?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často dokážem rýchlo odpustiť a zanechať hnev, keď ma niekto zraní alebo mi spôsobuje

nikdy **občas** **často** **vždy**

Pokoj

- Ako často zostávam pokojný a vyrovnaný, aj keď som v strese alebo pod veľkým nátlakom?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často dokážem zmierniť nezhody a napätie okolo seba?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Radosť

- Ako často nachádzam dôvod na radosť a vďačnosť v ťažkých chvíľach?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často zostávam pozitívny a neupadám do beznádeje, keď sa veci nedaria?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Trpezlivosť

- Ako často prejavujem trpezlivosť voči ľuďom, ktorí ma vyrušujú alebo spomaľujú?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často vydržím pokojne čakať, keď sa niečo oneskorí alebo veci nejdú hladko?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Dobrota

- Ako často prejavujem dobročinnosť bez očakávania odmeny?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často sa sústredím na potreby iných, aj keď musím dočasne potlačiť svoje vlastné?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Vernosť

- Ako často ma ľudia hodnotia ako spoľahlivého a niekoho, kto dodržiava svoje slová?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často verím Bohu a držím sa Jeho slov, aj keď je to mnohokrát ťažké?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Dobrotivosť

- Ako často prejavujem jemnosť a ohľaduplnosť vo svojich slovách a činoch?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často pomáhám druhým bez toho, aby som ich kritizoval alebo hodnotil?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Krotkosť

- Ako často ovládam svoj hnev a nezachovávam sa tvrdohlavo alebo drzo voči iným?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často prejavujem poddajnosť voči autoritám, a pritom si udržiavam pokorný postoj v srdci?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Sebaovládanie

- Ako často dokážem ovládať svoje impulzy, aby som nereagoval a/nehovoril veci unáhlene?

nikdy **občas** **často** **vždy**

- Ako často sa rozhodujem rozumne, aj keď ma niečo veľmi rozrušuje a/živyvádza ma z rovnováhy?

nikdy **občas** **často** **vždy**

Čo znamenajú tvoje odpovede?

nikdy / občas

Ak si pri viacerých otázkach odpovedal/a „nikdy“ alebo „občas“, znamená to, že plody Ducha sa v tvojom živote prejavujú slabšie alebo nepravidelne. Toto je jasný signál, že je potrebné sa zamyslieť nad svojím duchovným životom a otvoriť sa zmene. Z jednej strany, ak ešte nie si naplnený/á Svätým Duchom, ktorý v podstate spôsobuje, že môžeme niesť Jeho ovocie, hľadaj Božiu tvár a naplnenie Jeho Duchom podľa Písma (Skutky 2:38-39). Z druhej strany, pokánie a úprimná modlitba k Bohu ti pomôžu obnoviť vzťah s Ním a prinášať plody

Ducha vo svojom živote vo väčšej miere. Pamätaj, že Boh je milostivý a trpezlivý a vždy je pripravený viesť nás k rastu a zmene.

často / vždy

Ak si označil/a „často“ alebo „vždy“, znamená to, že sa ti darí prejavovať ovocie Ducha v tvojom živote. Napriek tomu nezabúdaj, že tieto plody neprinášame vlastnými silami, ale Duch Svätý to pôsobí skrze nás. Preto je dôležité neustále prosiť Pána, aby nás budoval, posilňoval a viedol, aby sme rástli do výšky veku Kristovho (Efežanom 4:13) a stále sa približovali k Jeho obrazu.

Stratili ste schopnosť hlboko premýšľať?

Abraham Lincoln a Stephen A. Douglas počas svojich debát v 50. rokoch 19. storočia potrebovali na prednesenie svojho prejavu jednu až tri hodiny. Rovnako dlho potom trvali ich vzájomné odpovede, pričom diváci ich niekedy počúvali až sedem hodín.

Porovnajme to s 21. storočím, kde sú jednou z najbežnejších foriem zábavy videá na TikToku, ktoré trvajú v priemere 35 až 55 sekúnd. Mladí ľudia trávia na sociálnych sieťach hodiny denne, prezerajúc si nikdy nekonečné videá, nové príspevky a vtipné obrázky.

Zdá sa vám to niekedy bezvýznamné? Kazateľ 1:8 dobre vystihuje našu dobu: „*Všetky věci sú tak únavné, že sa to nedá ani vypovedať. Nenasýti sa oko hladením a nenaplní sa ucho počúvaním.*“ Konzumujeme obsah, ktorý siaha do hĺbky pol centimetra a pokračuje v nekonečnom kolobehu. Stratili sme schopnosť sústrediť sa na čítanie Biblie dlhšie ako niekoľko minút bez toho, aby sme skontrolovali svoj telefón. Zabudli sme, ako sa rozprávať o hlbokých témach. Nedokážeme sa sústrediť na kázanie bez toho, aby nám myseľ nezablúdila. Musíme si položiť otázku, či zábava ovplyvňuje náš duchovný rast.

Ježiš nám v Evanjeliu podľa Marka 12:30 prikazuje: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha... z celej mysle...*“ Keď obmedzíme bezmyšlienkovitú zábavu a nahradíme ju hlbším obsahom a rozhovormi, bude to prospešné pre náš vzťah s Bohom a druhými ľuďmi.

Rásť v hlbokom myslení

V knihe *12 Ways Your Phone Is Changing You (12 spôsobov, ako ťa mení mobil)* Tony Reinke píše: „Boh nám dal silu sústredenia, aby sme videli a vyhli sa tomu, čo je falošné, klamlivé a pomínutelné – aby sme sa mohli pozerieť priamo na to, čo je pravdivé, stabilné a večné.“ Tak ako sa naša schopnosť sústrediť sa oslabuje lacnou zábavou, tak sa oslabuje aj naša schopnosť rozoznávať pravdu a sústrediť sa na to, čo má večnú hodnotu.

Cieľom rastu v hlbokom myslení nie je vystatovať sa svojimi vedomosťami alebo vyhrávať spory. Skôr by sme sa mali usilovať o to, aby to prinieslo úžitok našej duši. Naše duše sa posilňujú, keď hlboko premýšľame o Božích veciach.

Ak však máme problém o niečom hlboko premýšľať, ako by sme mohli rozvíjať svoje schopnosti?

• Študujte biblické knihy induktívne.

Ide o systematický prístup, pri ktorom sa prechádza verš po verši, aby sa pochopil pôvodný zámer knihy. Zručnosť študovať Božie slovo pripraví pôdu pre všetky ostatné formy štúdia.

• Usporiadajte diskusné večery s priateľmi.

Môžete použiť štruktúru, v ktorej ľudia prichádzajú s otvorenými otázkami na danú tému a každý sa zúčastňuje na kladení a odpovedaní na tieto otázky.

Rásť v disciplíne

Možno máte pocit, že ste uviazli v pasci digitálnej zábavy, kde sa technologické spoločnosti uchádzajú o vašu pozornosť. Viete, že konzumácia mentálneho odpadu pre vás nie je dobrá, ale podľahnete mu ako ruka, ktorá si berie ďalší zemiakový lupienok.

Pred niekoľkými rokmi som trávila príliš veľa času zábavou a málo hlbším premýšľaním, preto som začala robiť malé zmeny. Neboli radikálne, ale rozvíjali disciplinovanejšie myslenie.

• Začnite s digitálnou inventúrou.

Ak si chcete uvedomiť svoje zvyky, sledujte, koľko času trávite na telefóne alebo inou digitálnou zábavou.

• Prejdite na digitálny detox.

Môže to zahŕňať vymazanie určitých aplikácií, fyzické zmeny, ako napríklad používanie bežných hodínok alebo budíka, alebo nastavenie času na „uvoľnenie sa“ pred spaním, keď sa nebudete pozerieť na žiadne obrazovky.

• Nastavte si obmedzenia používania médií.

Zábavu nemusíte úplne vylúčiť, ale mali by ste si stanoviť parametre, kedy a ako ju budete využívať.

• Zaveďte nové návyky čítania a vzdelávania, ktoré nahradia čas strávený zábavou.

Stanovte si časovače alebo praktické ciele, ako napríklad 10 strán alebo 30 minút čítania denne, ktoré vám pomôžu preškoliť mozog. Spočiatku sa to môže zdať nudné, ale čoskoro sa váš mozog aklimatizuje na túto výzvu a vy môžete svoje ciele zvýšiť.

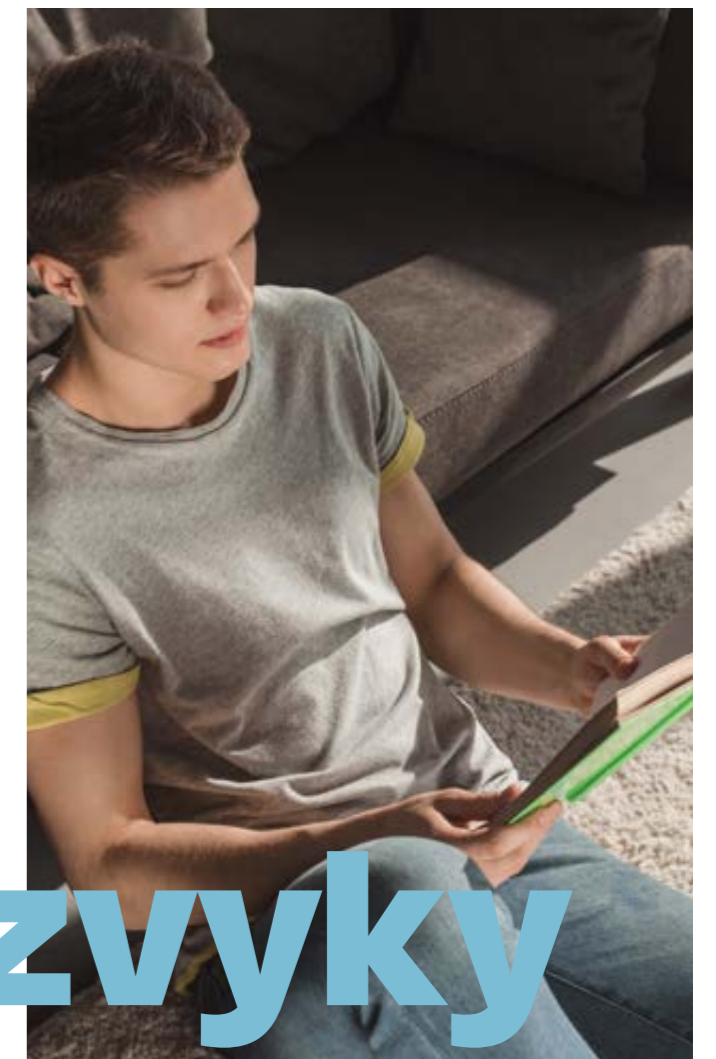
• Vytvorte knižný klub s priateľmi, ktorí sa tiež chcú rozvíjať.

Zodpovednosť vás bude motivovať k čítaniu a diskusii o materiáli vám pomôže, aby ste si ho dlhšie zapamätali. Možno sme postupne a neúmyselne prevzali návyky našej kultúry v oblasti zábavy, ale môžeme si cielene vytvoriť vlastnú kultúru disciplíny a hlbokého myslenia. Príslovia 1:5 nás prosia: „*Ak múdry poslúcha, rozmnoží si vedomosti, rozumný získa umenie dať sa viesť.*“

Naša spoločnosť zúfalo potrebuje viac ľudí, ktorí dokážu múdro myslieť, jasne rozlišovať a viesť budúcu generáciu k Božej pravde. Znie to ako veľká úloha, ale môže sa začať aj takou maličkosťou, ako je vypnúť televízor a vziať do ruky dobrú knihu.

**zdroj: internet
upravené v redakcii**

buduj dobré zvyky

KNIHA

„Ne samo priče“

Ježiš používal moc metafory a ilustrácie na to, aby oznámil dokonalú pravdu iným jazykom. Jeho podobenstvá sú dosť jednoduché na to, aby ich pochopilo aj dieťa, a predsa natoľko hlboké, že môžu vyvolať diskusiu filozofov – práve podľa princípov Jeho kráľovstva. Stoja aj dnes ako pripomienka, že Božie kráľovstvo je pre všetkých ľudí, ktorí v Neho veria, že spoločenský status nie je dôležitejší ako poslušnosť, že obeta je Bohu príjemnejšia ako peniaze a že pravá viera je nad teologické diskusie. Zadávať si už dnes svoj exemplár.

350,- din

Ak si želáte podporiť
zdrúženie Manna

anketa

ORGANIZACIJA ZA PROMOCIJU KRISTOVANJA I NEKREŠĆANSTVA
manna

objednate si na adrese:
ZDRUŽENJE PRE PROPAGACIJU
KREŠĆANSKYCH HODNŌT „MANNA“
Kulpin 21472, Radnička 23, Srbsko
Tel/Fax: +381 21 22 86 988
e-mail: casopis.manna@gmail.com
web: www.manna.org.rs

